Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и р. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10

Письма приймають ся лишь франковани.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на четверть року 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 170. | Нинѣ: Завтра: | м. р. | Силы Предир. ч. К. | рим. к. | Сузанны Кляры | Четверъ 30 липня (11 серпня) 1892 | Восходъ сонця 4 г. 51 м.; заходъ 7 г. 19 м. Баром. 764 терм. + 28·5° + 17·0°. | Рôкъ II.

Приготовленя до принятя Є. Вел. Цѣсаря.

Передвчера вечеромъ вôдбуло ся засѣданє повного мѣского комітету, заснованого радою мѣскою для приготовлень до принятя Монарха въ столици краю.

Провôдникъ комітету президентъ п. Мохнацкій подавъ до вѣдомости оголошену вже урядово програму подорожи и побуту Є. Вел. Цѣсаря у Львовѣ; вôдтакъ зазначивъ, що програму тую въ декотрыхъ подробицяхъ треба доповнити, а именно що до порядку, въ якôмъ Монархъ буде переѣзджати мѣсто та звиджувати заклады и будôвлѣ. Порозумѣвши ся въ вôдпоручниками поодинокихъ пôдкомітетôвъ уложивъ п. президентъ слѣдуючій порядокъ:

Въ четверъ дня 1 вересня о год. 9 зъ рана, буде Монархъ звиджувати: нову палату Намѣстництва, державну школу промыслову, школу им. Мицкевича, касарнѣ артилеріѣ, дôмъ Инвалидôвъ и бараки пѣхоты. Отже зъ будынку Намѣстництва удасть ся Є. Вел. Цѣсарь улицею Чарнецкого, площею Бернардиньскою, Марійскою, ул. Театральною до промысловои школы и школы им. Мицкевича. Зъ вôдси улицею Театральною, площею св. Духа, ул. Ягайлоньскою, Третього Мая, Маршалкôвскою, Мицкевича, Жигмонтôвскою и Городецкою на Болоня, де суть касарнѣ артилеріѣ и бараки артилерійскѣ. Зъ вôдтамъ удасть ся Монархъ дорогою попри кладовище жидôвске, ул. Пилиховскою и Клепарôвскою до палаты Инвалидôвъ, а вôдтакъ верне улицями Казимирôвскою, Колонтая, Ягайлоньскою, Кароля Людвика, площею Марійскою, Галицкою и Бернардиньскою до палаты Намѣстництва.

Въ четверъ по полудни о год. пôвъ до 3 зачне Монархъ дальше звиджувати мѣсто, а именно: палату гал. Касы ощадности, гр. кат. Семинарь и паркъ стрыйскій. Монархъ выѣде зъ палаты Намѣстництва: улицею Чарнецкого, площею Бернардиньскою, Галицкою, Марійскою, улицею Кароля Людвика, Коперника до гр. кат. Семинаря, а вôдтакъ ул. Коперника въ низъ, майданомъ Марійскимъ, ул. Академичною, площею Академичною, ул. св. Миколая, Зибликевича до парку Стрыйского. Зъ вôдтамъ корзомъ Стрыйскимъ, ул. Понятовского, св. Софѣѣ, Яблоновскихъ, Зеленою, Паньскою, Чарнецкого, верне Монархъ до палаты Намѣстництва.

Дальше звиджуванє мѣста вôдбуде ся въ пятницю о год. 9 зъ рана. Є. Вел. Цѣсарь выѣде зъ палаты Намѣстництва ул. Чарнецкого, площами Бернардиньскою, Галицкою и Марійскою, вôдтакъ ул. Кароля Людвика, Третього Мая, Словацкого, Крашевского, Техницкою и Липовою до IV. гімназіѣ; а зъ вôдтамъ до будынку Політехніки для звидженя выставы промыслу будôвляного. Вôдтакъ ул. Коперника, Академичною и Длуґоша удасть ся Монархъ до Института хемичного при Университетѣ; а потôмъ вже до Намѣстництва.

Повный комітетъ затвердивъ той порядокъ безъ змѣны.

Вôдтакъ поодинокі комітеты здавали справу зъ поступу дотеперѣшныхъ приготовлень.

Дръ Альфредъ Зґурскій яко провôдникъ сторожи горожаньскои повѣдомивъ, що орґанізацію сторожи горожаньскои приняли на себе товариство гімнастичне „Соколъ“ и охотнича сторожа огнева „Соколъ“. Товариства тѣ завôзвали такѣ самѣ товариства зъ провінціѣ до участи и обôймуть провôдъ надъ цѣлымъ корпусомъ горожаньскои сторожи. Головными проводирями будуть дръ Каз. Чарникъ, а заступниками пп. Бруно Гриневичь и дръ Фішеръ. Комендантъ, або его заступникъ, все буде ѣхати въ першôмъ повозѣ зъ переду кождого походу. Центральне бюро сторожи горожаньскои мѣстить ся въ ратуши и тамъ можна засягнути потрѣбныхъ информацій. Члены сторожи зъ за Львова будуть помѣщенѣ въ державнôй школѣ промысловôй. Вконци заявивъ дръ Зґурскій, що управа сторожи горожаньскои вôднесе ся до Команды мѣсцевои у Львовѣ и Дирекціѣ поліціѣ, щобы войско и поліція улекшували сторожи роботу. Справозданє свое закôнчивъ дръ Зґурскій внесенемъ, щобы президія маґістрату сейчасъ выплачувала комітетови потрѣбнѣ грошѣ, якъ лишь асиґнату пôдпише провôдникъ субкомітету або его заступникъ и президентъ мѣста. Внесене се принято.

Провôдникъ комітету походового п. Ґетріцъ заявивъ, що комітетъ замовивъ уже потрѣбне число смолоскипôвъ и лямпіонôвъ. Провôдъ походу обôймае редакторъ Генрикъ Реваковичь при помочи сотникôвъ и десятникôвъ зъ товариства „Соколъ“. Такожь поставивъ ся уже комітетъ о потрѣбнѣ приборы до освѣтленя ратуша, будынкôвъ мѣскихъ и Высокого Замку. Зарядженя тѣ потверджено и призволено на се вôдповѣдный кредитъ.

Провôдникъ декораційного комітету Стефанъ гр. Шембекъ подавъ ухвалы комітету въ справѣ украшеня мѣста. Цѣла дорога вôдъ зелѣзничого дворця до палаты Намѣстництва, котрою буде ѣхати Монархъ до мѣста, буде украшена щоглами, хоругвами, фестонами и гербами. Комітетъ попросить такожь и властителѣвъ приватныхъ домôвъ о вôдповѣдне украшенє своихъ будынкôвъ. Дальше ухвалено, що Рада мѣста повитае Монарха у выходу дворця, де въ тôй цѣли буде выставленый окремый павільонъ (або наметъ) на зборы Рады.

ЯРИНА.

Повѣсть О. Г. Крашевского.

(Дальше).

Пôшовъ кружити безъ цѣли и безъ думки. Тягарь обовязкôвъ, котрѣ зъ часовыхъ ставали ся вѣчными, пригнетавъ его. Вôнъ розбиравъ свое положенє и лякавъ ся его.

Нôчь зловила его ще блукаючого и вечѣръ своею сельскою тишиною, згадками лѣтъ молодыхъ уколысувавъ терпѣнє, якъ завсѣгды, такъ и теперь зворушивъ его видъ вечѣрныхъ працъ; почувши пѣснѣ и клики пастухôвъ, вôнъ зôтхнувъ; его обвѣявъ солодкій воздухъ, пропитаный знаными вонями, а клекôтъ бузька пригадавъ ему стару грушку зъ гнѣздомъ надъ розваленою хатою, въ котрôй уродивъ ся и першѣ лѣта провѣвъ на забавѣ на подвôрю.

— И по що — думавъ вôнъ собѣ — добродѣйна рука вырвала мене зъ того житя, до котрого я бувъ сотворений? Лѣпше було менѣ въ нуждѣ, смутку и невѣжи добити ся до берега, якъ нинѣ такъ терпѣти, стôлько двигати и такъ ясно видѣти терпѣня и обовязки свои. Волѣвъ бы я чорный хлѣбъ и чорнѣ думки темного селянина, якъ мое нинѣшне житє и мои страшнѣ думки. Однакъ стало ся. Не нарѣкаймо, працюймо! Не пора цофати ся и воля Божа надô мною мусить стати ся. Дальше и дальше до кôнця, а вôнъ певно не далеко.

На другій день Остапъ пôшовъ знову до ґрафинѣ. Годѣ вже було довше таѣти передъ нею смерть мужа. Пôшовъ и не мавъ вôдваги сказати ѣй, що вже зôстала вдовою; сказавъ лише, що доставъ нове письмо зъ вѣсткою, що здоровлє ґрафа погôршило ся и що старае ся о пашпортъ. Михайлина не здогадала ся ще; лише недуга батька подвоѣла еѣ старанє о дитину. Она хотѣла ѣхати, ѣхати чимскорше.

На третій день прийшовъ знову Остапъ. Приневоленый обставинами рѣшивъ ся вôнъ сказати ѣй всю правду, однакъ слова не могли выйти зъ его устъ.

— И якъ же зъ моимъ выѣздомъ? — спытала его Михайлина скоро, якъ лише ступивъ вôнъ въ дверѣ.

— Все приготовляемо, однакъ здае ся менѣ....

— Хиба вы противнѣ тому?

— Я? нѣ, та мабуть.... ґрафъ дуже десь хорый.

— Не вжежь вôнъ такій хорый, такъ небезпечно хорый? Покажѣть менѣ тѣ листы, покажѣть конче.

— Не маю ихъ при собѣ.

Михайлина глянула не него немовь божевôльными очима.

— Не маете, не маете; а вôнъ такій хорый....

— Справдѣ дуже хорый.

— Може померъ? — кликнула она наразъ. — Вôнъ померъ! Скажѣть правду!

— Померъ! — вôдповѣвъ Остапъ тихо.

Михайлина оглянула ся, шукаючи дитины очима, сама мовчазна, на видъ байдужна, лише уста еѣ дрожали. Она схопила Стася и притиснувши его до себе, розсмѣяла ся великимъ, сердечнымъ смѣхомъ, упала и зомлѣла.

Черезъ кôлька днѣвъ нѣхто не видѣвъ еѣ, не припустила нѣкого до себе. Замкнула ся зъ сыномъ, тулила его, плакала и не вôдзывала ся нѣ словомъ. Прийшла Ярина и зачала еѣ по сельскому пестити, цѣлувати; потѣшати; але она вôдпихала еѣ, а въ поглядѣ еѣ видко було майже гнѣвъ и страшный смутокъ та розпуку и якісь гадки невôдгаданѣ.

Такъ провела она кôлька днѣвъ и станъ ґрафинѣ, здавалось, погôршавъ ся. Она мов-

Тамъ де кôнчить ся алеа зелѣзнича и припирає до улицѣ Городецкои, выставить мѣсто своимъ коштомъ браму тріюмфальну пôсля пляну п. Скворопа, украшену двома великими алеґоричными фіґурами, выдумаными пп. Левандовскимъ и Попелемъ.

Презесъ комітету кантатового п. Стоковскій повѣдомивъ, що п. Ст. Россовскій напише польскій текстъ кантаты, п. Ст. Невядомскій до того музику, а п. Н. Вахнянинъ рускій текстъ и музику. Оба тѣ тексты переложить проф. Ціпперъ на нѣмецке и они въ гарнôй оправѣ по выконаню кантатъ будуть предложенѣ Є. Вел. Цѣсареви. Такожь спытавъ комітетъ коменду войскову, чи не могла бы войскова музика взяти участь у выконаню кантаты.

Провôдникъ комітету для принятя замѣсцевыхъ денникарѣвъ проф. дръ Рошковскій постановивъ приняти денникарѣвъ коштомъ мѣста, то есть, коли зголосять ся, то достануть мешканє и удержанє въ готеляхъ. При кождôй нагодѣ будуть они все мати догôдне мѣсце до записуваня своихъ увагъ. Ихъ можна буде пôзнати по вôдзнакахъ (срѣбне перо).

Всѣ дороги и площи, котрыми буде ѣхати Є. Вел. Цѣсарь, теперь скоро направляють ся.

Холера.

Вѣденьска ґазета урядова оголосила розпоряджене міністерства заказуюче ввозити и перевозити овочѣ, городовину, кавіяръ, рыбу и т. д. зъ Россіѣ. Зелѣзницѣ австрійскій повѣдомили всѣ зэряды зелѣзниць россійскихъ, що перевôзъ рыбъ зъ Россіѣ до Австро-Угорщины заказаный.

Въ наслѣдокъ розпорядженя ц. к. Намѣстництва заказало ц. к. Староство въ Вадовицяхъ вôдпустъ, якій що року въ серпню вôдбуває ся въ Кальваріи. Въ наслѣдокъ того заказу задержала жандармерія оногды кôлька сотъ богомольцѣвъ селянъ зъ Тѣшина и Яблонкова и казала имъ назадъ вертати, а селяне стали тому противити ся и подали просьбу, абы имъ таки дозволено.

Пôсля вѣстей, якѣ надходять зъ Россіѣ, можна бы дѣйстно вносити, що холера тамъ трохи ослабає и завернула зновъ бôльше на всхôдъ, хочь надъ Волгою не перестає все ще ширити ся. Такъ доносять урядово зъ Рыбиньска, що и тамъ вже проявила ся холера, а дня 6 с. м. були тамъ два выпадки смерти.

Пôсля найновѣйшихъ вѣстей занедужало въ Москвѣ послѣдного дня 16 людей на холеру, а зъ тыхъ померло 10. Въ Катеринославской ґуберніи занедужало вчера 55 людей, а померло 16; въ Таґанрозѣ було передвчера 34 выпадкôвъ занедужаня, а 13 выпадкôвъ смерти. Въ мѣсточку Макарôвцѣ воронежскои ґуберніѣ прийшло було сими днями до небезпечныхъ розрухôвъ зъ причины холеры. Товпа напала холеричнѣ бараки, де стояли амбулянсы и все побила та поломила. Лѣкарямъ не стало ся нѣчого, бо они завчасу повтѣкали. Ажь коли въ мѣстѣ явивъ ся сильный вôддѣлъ войска, наставъ спокôй. Виновникôвъ заразъ арештовано и за кару, що пôдбурювали до бунту, выбито буками. Характеристичне було, що коли товпа ломила и розбивала все въ баракахъ, анѣ не доторкнула ся стола операційного, бо якась женщина сказала, що то пекельна машина, котра заразъ кождого убє и высадить у воздухъ, хто єѣ доторкне ся.

Переглядъ політичный.

П. Міністеръ просвѣты розпорядивъ, що мѣшана школа вправъ зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ при мужескôй семинаріи учительскôй у Львовѣ, має бути зъ 1892/3 р. переобразована постепенно почавши вôдъ I. клясы на чисто мужеску, а истнуюча при тôй школѣ IV кляса дѣвчатъ позостане при нѣй доты, доки не прибуде IV кляса въ женьскôй школѣ вправъ при женьскôй семинаріи, де вже зъ 1 вересня с. р. буде вôдкрыта I кляся зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ.

Fremdenblatt доносить, що зъ добре поинформованои стороны потверджують вѣсть о уступленю австро-угорского посла въ Берлинѣ ґр. Саченіого; вôнъ подасть мабуть вже въ вересню свои вôдкликуючѣ письма.

Пôсля Pol. Corr. выѣде на торжество Колюмба до Ґенуы австро-угорска ескадра зложена зъ трохъ кораблѣвъ.

Ворохобня въ Афґаністанѣ прибирає великѣ розмеры. Майже всѣ племена пôдъ проводомъ племени Гезарôвъ сполучили ся противъ еміра Афґаністану, котрый збирає велике войско. Вже покликавъ 20.000 правильного войска и тôлькожь войска неправильного.

Новинки.

Львôвъ дня 10 Серпня.

— **Громадѣ Гороховцѣ**, въ повѣтѣ перемыскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на внутрѣшне уряджене церкви.

— **Є. Ексц. П. Намѣстникъ** звидѣвши Олешичѣ и Грушôвъ, поѣхавъ вчера до Буска.

— **Стипендія цѣсарска.** Вôдъ р. шк. 1892/3 входить на політехніцѣ львôвской въ житє стипендія им. Францъ-Іосифа I. для слухачѣвъ того закладу въ сумѣ 300 зр. въ золотѣ. Стараючѣ ся о сю стипендію мають до власноручно написаного подания до Є. Вел. Цѣсаря додати метрику уродинъ, доказы убожества родичѣвъ або опѣкунôвъ, свѣдоцтво зрѣлости, а евентуально свѣдоцтво въ вôдбутыхъ студій на політехніцѣ. Першеньство мають слухачѣ, котрѣ що й но вступають на політехніку. Въ поданяхъ треба зазначити, чи старяючій ся має вже яку стипендію, що не побирають въ публичныхъ касъ, и якому фахови посвячує ся. Терминъ до внесеня подань день 5 вересня; мѣсце: ґенеральна Дирекція найвысшихъ фондôвъ у Вѣдни.

— **Конкурсъ.** Львôвска митроп. консисторія розписала конкурсъ на одно опорожнене мѣсце въ центральнôй семинаріи у Вѣдни, вызначаючи речинець вносити подания до дня 27 серпня с. р., а явити ся до испыту 6 вересня; а на опорожненѣ мѣсця въ духовôй семинаріи у Львовѣ речинець вносити подания до 20 вересня, явити ся же до испыту 27 вересня с. р.

— **Для глухонѣмыхъ.** Панѣ въ Голыѣвскихъ Чарковска оснувала фундацію въ заведеню для глухо-нѣмыхъ у Львовѣ для четверо дѣтей глухо-нѣмыхъ, походячихъ въ єѣ маєтностей: Высучка, Пищатинцѣ, Стрѣлкôвцѣ, Верхняковцѣ и Вовкôвцѣ, въ повѣтѣ борщѣвскôмъ. Фундація входить въ житє въ сѣмъ роцѣ шкôльнôмъ. Подания мають вноситись на руки п. Тадея Голыѣвского-Чарковского до дирекціѣ заведеня передъ 1 вересня.

— **Листъ зъ бальона.** На подвôрю цегольнѣ п. Красуцкого у Львовѣ машинѣстъ Лодиньскій найшовъ мѣшокъ зъ пѣскомъ, а въ мѣшку листъ написаный по польски: „Въ четверъ дня 5 с. м. вылетѣли мы зъ Ґензендорфу; теперь находимо ся на высотѣ 12.450 стôпъ. Кружимо надъ мѣстомъ, котрого не знаємо и не можемо розпôзнати. Просимо донести въ часописяхъ, якъ зве ся мѣсцевôсть, де найдено нашъ мѣшокъ зъ листомъ. Пôзнѣйше оголосимо подробицѣ нашои подорожи бальономъ въ часописяхъ. Пôдписы: Дръ ґр. Витолдъ Льоршь-Штакельберґъ, о. А. Отоньскій, плывакъ воздушный Екартъ Кіль“. Доносить о тôмъ „Gaz. Nar.“ и „Dz. Polski“.

— **Утонивъ ся** въ Воли добрôвляньской пôдъ Городкомъ пôдофіциръ 11 полку артилеріѣ, Иванъ Чорномазъ, въ наслѣдокъ власнои неосторожности.

— **Люта мати.** Въ мѣсцевости Броды пôдъ Кальваріею дня 3 с. м. стрѣтивъ зворотникъ зелѣзничій В. Окармусъ 10-мѣсячного хлопчика приваленого каменемъ

чала и хиба часомъ смѣяла ся або плакала сердечно; въ ночи була непритомна, въ нестямѣ нарѣкала чогось, тужила та кричала такъ, ажь сумъ побиравъ.

Ярина, котрои ґрафиня не могла на очи стерпѣти, сидѣла довго невидима, а Остапъ такожь не спазъ коло дверей. Бѣдный Стасьо не мôгъ поняти свого нещастя и материного терпѣня и тому плакавъ самъ, коли она плакала, або сѣпавъ єѣ та просивъ, щобы встала та була веселою.

По хвиляхъ дуже великого роздразненя, шалу и непритомности опадала она зъ силъ, спала довго и глубоко, а вôдтакъ зновъ кричала, смѣяла ся та плакала сердечно. Лѣки, якѣ дававъ єй Остапъ и другии прикликаный лѣкарь, помагали мало, або й зовсѣмъ не помагали. Якъ у всѣхъ недугахъ, котрыхъ причиною есть бôль душѣ, такъ и ту тяжко було лѣчити черезъ тѣло душу. А потѣшити єѣ — чимъ же можна було? Остапъ уважавъ единою єѣ потѣхою дитину и тому все казавъ єѣ держати при нѣй. Однакъ она, хочь уже була й спокôйна, то дивилась на сына байдужими, остовпѣлыми очима.

Передовсѣмъ ночи приходилось єй тяжко перебувати. Зъ глубокого сну будила ся она зъ сильнымъ крикомъ и въ нестямѣ, сльозахъ та нарѣканю падала на постелю. Зъ поодинокихъ слôвъ єѣ все вôдпыхана Ярина зрозумѣла таємну минувшину, станъ и положенє Михайлины и свое и свого чоловѣка.

Она зачала думати надъ тымъ драматомъ, въ котрôмъ сама выступала, и хочь не могла ще зовсѣмъ зрозумѣти єго, то таки поодинокй сцены страшными марами пересувались попередъ єѣ здивоваными очима.

Въ нестямѣ кричала Михайлина:

— По що держите мене ту? Пôйду собѣ и умру. Стася вôнъ забере, вôнъ єго выховає, а я непотрѣбна. Вôнъ буде єму батькомъ. Знаю, що вôнъ любить мене такъ, якъ любивъ и для мене не покине сироты. По що жити? Вôнъ собѣ свѣтъ завязавъ, межи мною а собою поставивъ жѣнку, вôнъ жонатый, вôнъ нарокомъ оженивъ ся.

И зачинала смѣяти ся тымъ страшнымъ смѣхомъ, вôдъ котрого кровь холоне въ жилахъ навѣть у байдужихъ людей.

Зъ такихъ слôвъ по трохи Ярина дôйшла богато, а проче вôдгадала. Єѣ чорнѣ очи зайшли кровію и сльозами, чоло зморщило ся, груди вôдъ здержуваного плачу пôдносили ся. Мовчки дивила ся она на Остапа, вышла зъ комнаты Михайлины и замкнула ся у своѣй; сѣла на земли, закрыла голову фартухомъ и плакала-думала, що почати зъ собою?

Остапъ не вôдходивъ вôдъ лôжка ґрафинѣ; не мавъ коли думати про Ярину и хто знає, чи мученый стôлько чувствами вôнъ пригадавъ єѣ собѣ.

Старого Кузьмы не було. Нѣхто не прийшовъ, не довѣдавъ ся, не потѣшивъ зажуреной селянки; она побачила ся опущеною, непотрѣбною и стоячою на завадѣ другимъ.

— Пôйду я на нашъ хуторъ, — подумала собѣ — буду ждати на него, буду вызирати а якъ не дôжду ся, то хочь житє мине у тôй надѣѣ. Красше було лишити ся тамъ, треба було лишити ся. Лѣпше зъ далека мати надѣю, якъ зъ близька жити въ розпуцѣ.

Она хотѣла вертати, але не мала силъ; жаль було єй покинути зновъ Остапа. Она видѣла, що вôнъ єѣ не любить, зрозумѣла, для чого зъ нею оженивъ ся, а таки часами сподѣвала ся ще, сама не знала, чого.

А Остапа якъ не видко, такъ не видко. Шукала єго що дня; выглядала, чи не прийде хочь звѣдати ся про ню, хочь слôвцемъ додати єй силъ та терпеливости — дарма. Вкôнци сказала она собѣ: я ту непотрѣбна, нѣхто про мене не думає, нѣхто до мене не прийде, заберу ся зъ вôдси!

И одного ранку вышла она зъ своєи пустои комнаты, щобы ще разъ побачити, попращати ся зъ ґрафинею, а вôдтакъ и утечи до своихъ. Але єѣ не допустили до ґрафинѣ. Въ переднôй комнатѣ побачила она Остапа

и зъ устами, запхаными шматою. Окармусъ уратувавъ дитину вôдъ смерти, а за лютою матерію шукае енергічно судъ.

— **Намѣрене самоубійство.** Межи стаціями Звѣринець а Бонарка пôдъ Краковомъ побачивъ машинистъ, що провадивъ поѣздъ дня 5 с. м., лежачу на шинахъ особу. Ледви здержавъ вôнъ поѣздъ, а тая особа вôрвала ся и зачала утѣкати. Однакъ служба зелѣзнича здогонила єѣ. При протоколѣ поліційнôмъ показало ся, що се була панна Ґ. З., а хотѣла вôдобрати собѣ житє задля невылѣчимои хоробы.

— **Любовь причиною трехъ самоубійствъ.** Дивували ся Львовяне, що до кôлькохъ днѣвъ лучили ся въ ихъ мѣстѣ два самоубійства, а трете намѣрене самоубійство. Мы доносили вже, що въ суботу застрѣливъ ся Тадей Токарскій, а передвчера Микола Марцинкевичь. Теперь же певна вже рѣчь, що тамтого тыжня третій, котрого имени не подаємо, заживъ отруѣ и ледви, чи можна буде задержати єго при житю. Отожь сказано, не знали люде причины тыхъ самоубійствъ. Ажь ось вчера выявилась она, та зразила людей своєю незвычайностію та оригінальностію. Було ихъ чотирехъ хлопцѣвъ, наймолодшій мавъ 16 лѣтъ, а найстаршій 18. Всѣ они були ремѣсниками и вже зачинали працювати на себе. Ходили они до одной молочарнѣ у Львовѣ и тамъ пôзнали одну гарну, молоду молочарку. И ось четверо тыхъ дѣтей закохалось въ нѣй такъ, що або ты, або я, трехъ мусить уступити, а четвертый остане ся на свѣтѣ любовати ся молочаркою. Рѣшили тягнути льосы. Трехъ вытягнуло галки, котрѣ значили смерть. И справдѣ, якъ бачились-мо, додержали хлопцѣ слова та марно зблавили себе молодого вѣка. И не выскали нѣчого при тôмъ, бо справедливо нѣхто не почислить имъ ихъ дѣла за геройство якесь, а радше возьме се на карбъ злого выхованя та дурного розуму.

— **Львôвскѣ злодѣѣ** знанѣ зô свого спрыту, и они крадуть неразъ такъ смѣло, що дивуватись можна ихъ безличной вôдвазѣ. Минувшои недѣлѣ, по пôвночи, збудила ся властителька одной каменицѣ при ул. Коперника, бо почула якійсь незвычайный шелестъ. Она выглянула вôкномъ на улицю и побачила, якъ зъ пода єѣ каменицѣ спадали на улицю рôжнѣ предметы, якъ футра, плащѣ и шалѣ. Закимъ збудила сторожа и мешканцѣвъ своєѣ каменицѣ, вже злодѣѣ забрали зъ пода предметôвъ на вартôсть до 500 зр. Достали ся они на пôдъ дахомъ недокôнченои ще каменицѣ. Зô злодѣѣвъ зловлено тоижь ночи лише одного, а прочихъ ажь на другій день; однакъ при нихъ не найдено вже покраденыхъ рѣчей. При тôй самôй улици замѣтили недавно злодѣѣ на першôмъ поверсѣ отворене вôкно въ ночи, приставили драбинку, певно такожь крадену, влѣзли до комнатъ, забрали що могли и на памятку лишили тôлько свою драбинку.

Всячина.

Рыбный дощъ и камѣнный градъ. Управитель метеорольоґічнои стаціѣ въ Бѣлинѣ въ Боснѣ описує въ часописи Bosnische Post слѣдуюче цѣкаве зъявище въ природѣ: „Въ ночи зъ дня 22 на 23 липня о 4-ôй годинѣ надъ раномъ лютила ся може черезъ двѣ години сильна буря зъ блыскавками и громами. Разомъ зъ дощемъ упало на землю богато малыхъ живыхъ рыбокъ, котрѣ на другій день выловлювали дѣти на улици и по ровахъ. Я самъ на велике мое диво найшовъ въ приладѣ до мѣреня опаду дощу на стаціѣ двѣ живѣ рыбки. Подôбне зъявище замѣчено въ кôлькохъ мѣсцевостяхъ въ околици. Селяне находили рыбки на лукахъ, поляхъ, улицяхъ и дорогахъ. По точнôмъ розслѣдѣ показало ся опôсля, що найденѣ рыбки належать до одного рода и суть подôбнѣ до плотиць“. Розумѣє ся, що не треба думати, щобы тѣ рыбки выплодили ся де на якôйсь хмарѣ и спали вôдтакъ зъ неи дощемъ на землю, або щобы они спадали де зъ якои звѣзды. Се цѣкаве зъявище мае свое зовсѣмъ природне поясненє якъ и всѣ того рода зъявища, якъ н. пр. дощъ кровавый, сѣрковый и попеловый, червоный и чорный снѣгъ, камѣнный и бараболяный градъ и т. д. Очевидно, що спавшѣ зъ дощемъ рыбы взяли ся зъ вôдкись зъ воды у воздусѣ, а зъ вôдки, то дасть ся тымъ лекше пояснити, що якъ разъ пôдъ ту пору, коли они спадали, була буря; поясненє отже легке, а оно таке: Звѣстно що якъ на сухôй земли такъ и на водѣ, на мори, озерѣ, ставѣ, або рѣцѣ творять ся иногдѣ такъ званѣ воздушнѣ трубы; у воздусѣ подôбно, якъ на водѣ творить ся виръ, котрый ловить все, що єму попаде ся, крутить нимъ доокола и пôднимае высоко въ гору. Часомъ звѣе ся такій виръ на улици въ селѣ або мѣстѣ и крутить порохомъ та пôднимае єго высоко стовпомъ въ гору; у насъ кажуть люде звычайно, що то „чортъ женить ся“ та посылають єго тогды „на лѣсы, на горы“. Коли отже такій воздушный виръ звѣе ся де надъ водою, то порываючи зъ собою и воду въ гору, робить зъ неи величезный стовпъ, котрый иногдѣ здаєсь сягати ажь до хмаръ. Єсть то тогды водна труба. Отъ лише що оногды доносили мы про таку водну трубу, що звѣялась була въ Тріестѣ, отже якъ разъ въ тôй сторонѣ, де и Босна, и наробила величезнои шкоды. Така водна труба пôдносить цѣлѣ кораблѣ и затоплює ихъ, бо сила въ нѣй страшенна; щожь дивного, що она вхопила бы и дрôбну рыбку, та пôднесла бы єѣ высоко въ гору. Въ горѣ труба така розходить ся широко мовь бы въ хмару и все, що она пôднесла зъ собою, спадае вôдтакъ на долину а вѣтеръ то ловить и несе далеко свѣтами. Такимъ способомъ може вôнъ розносити и рыбу та робити рыбный дощъ. Що въ Бѣлинѣ спала рыба одного рода дасть ся такожь легко пояснити. Кождый рôдъ рыбы мае свое мѣсце въ водѣ: одна, звычайно мала, иде попôдъ самъ верхъ воды, друга серединою, инша держить ся сподомъ, а що рыбы одного рода держать ся разомъ и плывуть великими громадами, то рѣчь очевидна, що така водна труба могла выхопити якъ разъ той рôдъ рыбы, що до неи пôдплывъ, пôднести въ гору а вôдтакъ розкинути по земли. Такимъ отже способомъ поясняе ся рыбный дощъ зовсѣмъ природно.

Коли вже тутъ бесѣда о рыбнôмъ дощи, то годить ся зазначити, що т. зв. кровавый дощъ выкликує иногдѣ рôдъ дуже дрôбненькихъ ростинъ, що осѣдають по дощи на земли, а сѣрковый дощъ бувае въ тыхъ сторонахъ де великѣ лѣсы сосновѣ. Коли сосна цвите, то зъ єѣ цвѣту обсыпуєсь въ великôй масѣ жовтый пылокъ, котрый спадае на землю а котрый вôдтакъ, коли спаде дощъ, сплавлює вода купками на одно мѣсце. Той пылокъ выглядае зовсѣмъ якъ мѣлко потовчена сѣрка и давъ причину до повѣрки въ сѣрковый дощъ. Въ той самъ способъ пояснюєсь и червоный снѣгъ а причиною чорного снѣгу, якій н. пр. минувшого року упавъ бувъ въ горѣшнôй Италіи, показалась якась дуже дрôбна чорна мушка. Наконець попеловый дощъ єсть то той попѣлъ, якій выкидають зъ себе огнистѣ горы, а котрый часомъ несе ся и на 150 миль далеко.

Неменше цѣкавымъ зъявищемъ єсть такожь и камѣнный градъ. Ото зъ пôдъ Самбора доносять, що въ селахъ Калиновѣ и Корналовичахъ упавъ градъ камѣнный, величины лѣскового орѣха, бѣлои краски. Учитель тамошный п. Ив. Сорока призбиравъ ґарнець того камѣня, а о. деканъ Ґросъ въ Воютичахъ и властитель бôльшои посѣлости въ Корналовичахъ мають по кôлька ґарцôвъ того камѣня. Шкода, що нѣхто не подавъ до ширшои вѣдомости, середъ якихъ обставинъ упавъ той градъ, бо можна бы зъ того вносити, чи причиною єго була воздушна труба, чи єсть то може камѣнє, що спадае дѣйстно зъ вôдкись зъ горы (т. зв. аероліты, мабуть окрухи якихсь розпавшихъ ся звѣздъ). Що причиною камѣнного граду може бути такожь воздушна труба, найлѣпшимъ доказомъ той фактъ, що передъ кôлькома роками заскочивъ на дорозѣ въ Стиріи почтовый вôзъ бараболяный градъ. Бараболѣ, котрѣ очевидно вырвала десь буря на поли, сыпало цѣлыми жменями на вôзъ, а були то ще бараболѣ малѣ, молодѣ, не вырослѣ. Такимъ самымъ способомъ могла бы де на однôмъ мѣсци порвати буря и дрôбне камѣнє, а вôдтакъ посыпати нимъ на другôмъ мѣсци.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 10 серпня. Вчера пôдписано угоду торговельну и умову въ справѣ заразы на худобу Австро-Угорщины зъ Сербією, а заразомъ такожь декларацію, що угода торговельна, котра кôнчить ся дня 1 вересня с. р. мае бути продовжена ажь до 1 сѣчня 1893. — Президентъ зелѣзниць державныхъ, дръ Билиньскій, выѣхавъ на инспекцію зелѣзниць до Чехъ.

Берлинъ 10 серпня. Ґазета урядова оголосила дімісію міністра Ґерфурта и именоване президента міністрôвъ Айленбурґа, міністромъ для справъ внутрѣшныхъ.

Петербургъ 10 серпня. Пôсля „Русск. Инвал.“ мае бути утвореный новый фінляндскій полкъ артилеріѣ.

Лінцъ 10 серпня. На вѣчу католикôвъ говоривъ крил. Єгличь о положеню католицкои церкви въ Боснѣ и Герцеґовинѣ. На другôмъ засѣданю вôдчитано телеграму придворнои канцеляріѣ, въ котрôй сказано, що Є. В. Цѣсарь принявъ зъ подякою привѣтну маніфестацію вѣча.

Суліна 10 серпня. На норвеґскôмъ кораблі, що приѣхавъ тутъ зъ Батумъ, занедужавъ оденъ морякъ на холеру и померъ въ румуньскôмъ шпитали. Корабель пôддано 21-дневнôй карантанѣ.

Курсъ львôвскій

зъ дня 8 серпня 1892.

	платить вр.	платить кр.	жадають вр.	жадають кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	324	—	330	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	212	—
2. Листы заставнѣ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт. . .	101	—	101	70
„ „ 5% вылъос. въ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ $4^1/_2$% льос. въ 50 лѣт. . .	98	25	98	95
Банку краєв. $4^1/_2$% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	70	97	40
„ „ 4% льос. въ $41^1/_2$ лѣт. . .	95	10	95	80
„ „ $4^1/_2$% льос. въ 52 лѣт. . .	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѣ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3% .	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) $2^1/_2$%	52	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Обліґі за 100 зр.				
Индемнія. гал. 5%	104	50	105	30
Гал. фонд. проп. 4%	94	—	94	70
Обліґи комун. Банку кр. 5% 1 еміс. .	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „ .	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ „ 1883 по $4^1/_2$% . . .	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	40	92	10
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіславова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	75	18	25
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	12	—
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	63	5	73
Рубель паперовый	1	20	1	22
100 марокъ нѣмецкихъ	58	25	58	85

вытягненого въ крѣслѣ, втомленого, безъ чутя, непритомного, зъ заложеными на грудехъ руками, зъ похиленою головою, блѣдого, мовь бы клавъ ся до домовины. Остапъ не побачивъ єѣ, хочь дививъ ся на ню. Въ комнатѣ було тихо; панѣ спала вже дванайцять годинъ.

Сухими, безслѣзными очима глянула на нихъ Ярина и выйшла. Не вертаючи до своеи комнаты, подивила ся она на сонце, подумала, въ котрôй сторонѣ родичѣ и родинне село и сама одна безъ гроша, безъ провôдника, смѣло, мовь птиця, пôшла въ свою сторону.

Она не понимала анѣ небезпечности, анѣ трудности сеи подорожи; велике чувство все закрывае. Ишла, поки силы старчили; а коли нôчь настала, сѣдала пôдъ дубомъ, закрывала запаскою голову, не щобы заснути, лише щобы дати трохи пôльгу втомленымъ ногамъ. Часомъ запукала до якои хаты селяньскои и найшла въ нѣй притулокъ; єѣ молодôсть, єѣ смутокъ будили милосердє. Єй показували дорогу, давали охочо хлѣбъ и пораду и такъ помалу, помалу зближала ся она до свого Подôля.

(Конець буде.)

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера